

vi vilde hjertelig gjerne have hjulpet ham til at faae det forenede Dampffibsselskab ud af denne Route. I Stedet derfor har den ærede Minister imidlertid paataget sig at forsøge at forbyde dem, der have seiret over ham i Fjor, da han sluttede den uheldige Konvention. Jeg skal ikke gaa ind paa en længere Diskussion, om dette Fragtspørgsmaal er et Rhederispørgsmaal eller et Konfurrenospørgsmaal eller alle disse forskjellige Spørgsmaal, som den efterhaanden er blevet til efter den ærede Ministers Mening. Først var det kun et Fragtspørgsmaal, et Dieblit efter var det et stort Rhederispørgsmaal, efter at dei i Fjor havde været Handelspørgsmaal (Afskyldelse af Indenrigsministeren). Ja, det er forsaavidt det Samme, men derfor er det i Virkeligheden et Rhederispørgsmaal. Der er en meget væsentlig Forskiel paa den Trafik, der drives af et Statsrhederi og af et almindeligt Rhederi, hvor Spekulationen kommer til at spille en ganske anden Rolle, end Tilfældet er, hvor Taxterne ere faste, og hvor Formaålet ikke er et Handelsforetagende, men sigter til at lette Landbrugsexporten, det er væsentlig forskjellige Ting. Derfor kan man slet ikke betegne dette Spørgsmaal mere som Rhederispørgsmaal, end man kan betegne enhver Jernbaneforbindelse som et Rhederispørgsmaal paa Land, om man kan bruge dette Udtryk. Nei, det er et Transportspørgsmaal, og saalænge den ærede Minister ikke tør paastaa, at Transportvæsenet er Staten fuldstændig udekommande, saa længe kan det ikke nytte at ville væрге sig imod, at man kan overtage en Route som Statsroute, saa meget mindre som det, hvad jeg gjorde opmærksom paa i Gaar, men som Ministeren jo klogelig gif udenom i sin saglige og dybsindige Besvarelse i Dag, ikke er mere end saa Nar tiden, at Indenrigsministeren foreslog en Dampffibsfart fra Frederikshavn til Gøteborg med Statsdrift (Indenrigsministeren: Det var et Poststib). Ja, det var et Poststib, men det er det Samme, det rammer dog netop det, som den ærede Minister fandt saa forstrækkeligt, det var en Forbindelse mellem Ind- og Udland med Statsdrift. At det i dette Tilfælde vilde gjøre meget mere end den dobbelte Nytte og faae Betydning ikke blot for Passagerer fra Sverig, men for hele Landbruget, kan dog ikke være nogen Grund til at modsætte sig det. Den ærede Minister gif derefter over til et lille Angreb paa Slagterierne, idet han jagde, at Slagterierne nu vilde have det Hele selv, og derfor vilde de ikke have Hull-Trafiken. Den ærede Minister talte varmt for Hull-Routen, men jeg synes ikke, han behøvede at gjøre

dette Angreb paa Slagterierne, efter som Sagen har negtet Kontens Fortættelse. Jeg skal imidlertid ikke undlade at gjøre opmærksom paa, at der her anvendes i Virkeligheden 50,000 Kroner om Aaret for en ganske ubetydelig Export, og det er da mærkeligt at ville gjøre noget Angreb paa Slagterierne, som forholdsvis støttes langt mindre; det, der offres paa hvert Svin, der føres til Hull, er meget mere end det, der offres paa Slagterierne, det kan ikke sammenlignes. Nei, det, at Flertallet vedblivende har støttet Hull-Routen, viser, hvor upartist man har stillet sig lige overfor enhver Bestræbelse for at gavne Landbruget, selv om det ikke direkte vedkommer eller interesserer det mindre Landbrug, thi det gjør Hull-Routen for Diebliffet i langt mindre Grad end den anden Route. Derefter gif den ærede Minister over til det store Trafikspørgsmaal, og der var han ikke fri for at være lidt bitter. Den ærede Minister mente, at jeg her havde villet pnynte mig med hans Fjer, han sagde, at det var en gammel Plan, han godt kjendte, det var ikke Andet, end hvad Geheimeetatsraad Tietgen havde sagt i Sommer, og som Oppositionen vilde benytte Leiligheden til at sætte sit Segl paa, det var han ikke villig til at beundre o. s. v. Ja, det forlange vi saamænd heller ikke. Jeg vil forøvrigt sige, jeg synes ikke, at det, at Geheimeetatsraad Tietgen har sat sit Segl paa Noget, kan skræmme den ærede Minister i saa høi Grad, det maatteuertimod være en anbefaling, at det er sket. Jeg synes, at den ærede Minister, navnlig overfor en saa udmærket Mand, ikke bør have en saa grundig Mistillid; jeg tror ogsaa, at Geheimeetatsraad Tietgen har sat sit Segl paa nogle af de Overenskomster, Ministeren har sluttet i Anledning af Esbjerg-Routen. Jeg vil imidlertid minde den ærede Minister om, at det ikke er ganske rigtig. Allerede i 1887, saasnart Forhandlingerne gjenoptoges, tillod jeg mig ligeledes som Ordfører for Flertallet her meget bestemt at fremstille hele denne Plan og udvillede den her i Salen, navnlig tillod jeg mig at paavise den Betydning, det havde for os snarest muligt, naar Hensyn blev taget baade til Anlægget af den Hamburgske Frihavn, Anlægget af Kanalen og af den svenske Bestkjstbane Ting, som vi Allesammen vidste maatte komme, at bryde med den gamle Skendrian, der havde udmærket vort Indenrigsministerium i samtlige Nar lige til den Tid, og komme ind paa fornuftige praktiske Router, der havde en virkelig Betydning for Landets Samfærdsel med Udlandet, og som der var Haab om kunde betale sig. Det gjorde jeg allerede den Gang, saa hvad